

Elida Antonič:

NAJPREJ ŠTALCA POTEM KRAVCA? NAJPREJ KRAVCA POTEM ŠTALCA?

Kako je prav?

Štalca najbrž pomeni hiša ali hišica, dom ali domek? Kravca pa nevesta, žena, soproga, partnerka, sopotnica? Torej mora mladenič najprej sezidati varno zavetišče, šele potem si bo poiskal družico? Bolj ko razmišljam in bolj kot se poskušam spomniti, kako je bilo v sedemdesetih, osemdesetih, ko smo si jaz, moji prijatelji, moji bratranci in sestrčne ustvarjali dom, bolj se mi dozdeva, da bi bolj veljalo: najprej kravca in potem štalca.

V tistih, zame zlatih, sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, smo mladi, ki smo živeli v Ljubljani, razmišljali drugače. Kot otrok sem sicer sanjarila, da ne bi živela v mestu, ampak na podeželju, v majhni hiši, kjer bi lahko imela veliko živali. A mladi takrat nismo razmišljali o gradnji hiše ali nakupu stanovanja. Razmišljali smo o tem, v kateri disko bomo šli v soboto, kam bomo šli s kolesi na izlet v nedeljo in kako bomo plonkali pri matematiki v ponedeljek. In pa to, kje bomo naleteli na sorodno dušo, ki bi poslušala isto glasbo kot ti, ki bi brala iste pesnike in gledala podobne filme. Ko smo tako sorodno dušo našli, smo začeli *hoditi*, to je pomenilo postati parček. Tako smo *hodili* leto ali dve in se potem naveličali stiskati po vežah, posedati po klopcah v Tivoliju, ali pa se obiskovati na domu ter ves čas razmišljati, kdo prisluškuje: strogi oče, skrbna mama ali radovedna sestra?

Jaz in moji prijatelji smo živeli v blokovskih naseljih pri starših. Ta stanovanja so naši starši dobili v najem od vojske, železnice, cestnega podjetja; pač od tovarne ali ustanove, kjer je bil eden od staršev zaposlen. In ker so bila ta stanovanja praviloma majhna, smo si potem, ko smo bili proti koncu šolanja, zelo, zelo želeli, da bi čim prej odšli od doma, zapustili sicer bolj ali manj ljubeče gnezdo in si poiskali svoje stanovanje.

Tudi moja zgodba je bila približno taka. Najprej sprehodi, posedanje na klopci pred blokom, potem obiski, sčasoma vse manj skrivni, in potem se nama je *zgodil* otrok. Bila pa sem že v službi in partner tudi. Prva tri leta smo živeli pri mojih starših, se malo drenjali in si včasih šli na živce, ampak ni bilo hujšega. Imela sva varstvo, mama je čuvala malega, kuhala, oče pa je skrbel za sinkovo razvajanje in sprehode. V tistih letih sva se v glavnem ukvarjala s službo in vzgojo malega, sama pri sebi pa sem upala, da dolgo ne bo tako in da se bo že nekaj *odprlo*. In se je.

Šola, kjer sem bila zaposlena, je imela občinsko stanovanje v bloku, ki se je na mojo srečo izpraznilo. Tako sva prišla so svojega gnezdeca, za katerega sva plačevala najemnino, ki pa je bila čisto sprejemljiva in nič oderuška. V enoinpolsobnem stanovanju smo se vsi trije čisto dobro počutili, bilo je svetlo in toplo ter z velikim balkonom. Še celo psa, škotskega ovčarja, sva si omislila. Kmalu po uvedbi »Jazbinškovega« zakona leta 1991 sva stanovanje odkupila in tudi to za naju ni bil nikakršen problem, saj sva ves čas živela skromno in znala varčevati. Nato sva varčevala še naprej in si pred leti kupila majhno brunarico ob robu gozda nad izvirom reke Krke. Moje otroške, skrite sanje so se počasi uresničevale: živeti s človekom, ki ga imam rada, imeti majhno hišico na deželi, imeti veliko živali, rožni in zelenjavni vrt, imeti poštene in delavne potomce. Ne spomnim se nobenih čakanj na občini za *papirje*, nobenih kreditov, na nobene delavce in obrtnike ni bilo treba čakati in jih prositi, naj vendar že pridejo. Veliko del in popravil je postoril mož s svojimi pridnimi in spretnimi rokami.

Kadar se sedaj, v zelo zrelih letih, ozrem nazaj, sem zadovoljna in še vedno sem prepričana, da se s potrpežljivostjo, skromnostjo in delavnostjo da doseči marsikaj. In prav je tako.



Savsko naselje (vir:Wikipedija)



Nad Krko (vir:E.Antonič)